

Sygn. akt VI Gz 66/16

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w Ł.

przeciwko S. (...), H. M., K. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 10 marca 2016r., sygn. akt V GNC 1074/15

postanawia

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 marca 2016 r. Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o zwolnienie od kosztów sądowych. W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, iż okoliczność, że spółka wykazała stratę bilansową nie może przesądzać o uwzględnieniu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Instytucja zwolnienia od kosztów sądowych nie służy podtrzymywaniu funkcjonowania spółki przynoszącej stratę przez długi okres czasu. Skoro powód wykazuje stratę i nie podejmuje działań zmierzających do uzdrowienia sytuacji finansowej lub nie składa wniosku o ogłoszenie upadłości to widocznie opłaca się mu prowadzić działalność gospodarczą w taki sposób (por. post. SA z 24.3.2005 r. I ACz 572/05). Dysponujący środkami finansowymi przedsiębiorca dokonuje wyboru na jaki cel je przeznaczy. Dochodzenie roszczeń jest konsekwencją uczestniczenia w obrocie handlowym i na ten cel przedsiębiorca powinien także zabezpieczyć fundusze. Brak podstaw do przyjęcia, że należności związane z bieżącą działalnością przedsiębiorstwa mają priorytet nad należnościami Skarbu Państwa z tytułu kosztów sądowych (por. postanowienie S.A. w Gdańsku z 9.7.1992 r. ACz 393/92, Wokanda 1993, nr 2, poz.32). Zwolnienie od kosztów sądowych osoby prawnej obwarowane jest większymi rygorami niż zwolnienie osoby fizycznej. Wydatki związane z pokryciem kosztów procesu muszą być traktowane co najmniej równorzędnie, a nawet priorytetowo w stosunku do innych wydatków. Posiadanie środków finansowych zapewniających dostęp do Sądu – ze względu na obowiązek poniesienia kosztów sądowych – jest istotnym składnikiem prowadzenia działalności gospodarczej. Osoba prawna prowadząc działalność gospodarczą musi liczyć się z koniecznością ponoszenia różnych ciężarów finansowych, także związanych ze sprawami sądowymi.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż w chwili obecnej jedynym kosztem sądowym obciążającym powodową spółkę jest opłata od pozwu w kwocie 671,00 zł. Innych kosztów sądowych obciążających powoda związanych nie ma i nie wiadomo, czy w ogóle powstaną.

Zdaniem Sądu pierwszej, powód nie wykazał, że nie dysponuje środkami finansowymi na pokrycie kosztów, dlatego na podstawie art. 103 a contrario ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, orzekł jak w sentencji (k.48 – 49).

Powód w zażaleniu zaskarżył postanowienie w całości, domagając się uwzględnienia wniosku albo uchylenia zaskarżonego postanowienia. Skarżący zarzucił naruszenie art. 103 ustawy z dnia 2 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 233 § 1 k.p.c. (k. 53).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił sytuację finansową powoda, a Sąd Odwoławczy aprobeuje bez zastrzeżeń zaskarżone rozstrzygnięcie, co czyni zbędnym powtarzanie wskazanych przez Sąd a quo argumentów.

Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w postanowieniu z dnia 9 lipca 1992 r. (sygn. akt ACz 393/92, niepublikowane), każdy przedsiębiorca w procedurze planowania wydatków związanych z prowadzoną działalnością winien zagwarantować sobie środki służące nie tylko czynnemu dochodzeniu roszczeń, ale również obronie przeciwko ewentualnym żądaniom do niego kierowanym. Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 28 stycznia 2009 r. (I ACz 3/09, Lex nr 516573) uznając, że planowanie wydatków bez uwzględnienia środków na prowadzenie i obronę w procesie sądowym, jest naruszeniem równoważności w traktowaniu swoich powinności finansowych; strona, która realizuje swoje zobowiązania w ten sposób, że wyzbywa się zdolności do zapłaty kosztów sądowych – preferencyjnie traktując inne zobowiązania – nie może skutecznie zarzucać, że odmowa zwolnienia od kosztów narusza jej prawa do sądu.

Reasumując, przedsiębiorcy powinni być przygotowani do ponoszenia takich kosztów jak prowadzenie procesów sądowych, jest to praktycznie nieodłącznym elementem działalności gospodarczej i stanowi element właściwego zarządzania. Opłata od pozwu nie jest nadmiernie wysoka w stosunku do możliwości płatniczych powoda, nawet przy uwzględnieniu prowadzonych przeciwko skarżącemu egzekucji.

Z tych względów należało na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalić zażalenie jako bezzasadne.

Zażalenie nie służy

Z.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

T. 31.05.2016 r.